

ההדרב על ענינה

כאשר עיתי ביום השני שעבר לירושלים, עמדה לנגד עיני משימה אחת בלבד: להעלות בכנסת בכל מהיר את התנהגות מישמר-הגבול בעזה.

ערב לפני כן ביקרו אצלי עיתונאים זרים, שהיו מזועזעים לגמרי. הם הסתננו באותו יום לעזה, הסתובבו שם ללא ליחוי, וראו מה נעשה שם לאור היום, ברחובות הראשיים. העולם הזה גבה את עדותם, פירסם אותה בגיליונו האחרון, שהופיע ביום ד'. ביום ב' עדיין לא ידע על כך איש. עזה היתה מנותקת.

החובה המוסרית של סיעתנו היתה: להביא את הדברים לתשומת-לב הכנסת, הממשלה והציבור, לעורר רעש אשר יקומם את דעת-הקהל הנאורה ואת האנשים הטובים בצמרת המדינה, כדי לשים מייד קץ למעשים אלה.

ידעתי, כמובן, שהדבר לא ינהיל לסיעתנו פופולריות. אך בעיני היה זה תפקיד מצפוני — התפקיד שלמענו אנו נמצאים בכנסת.

השאלה היחידה היתה, איפוא: איך עושים את זה? איך מעלים דבר שלא עמד על סדר-היום, ושהיה ברור מראש כי רובם של חברי-הכנסת אינם רוצים לשמוע ולחשוב עליו?

זה לא דחוף!

עוד ביום א' בחצות שיגרתי מיברק ליור הכנסת: „הנני מבקש לקיים דיון דחוף בנושא הבא — דיווח כתבי העיתונות הזרה על פעולות חמורות של מישמר-הגבול בעזה.“

הניסוח היה מתון ביותר. אך זה לא עזר, כמובן. נשיאות הכנסת לא הכירה בדחיפות, וממלא העניין לא יכול היה להגיע לדיון. שום עיתון גם לא דיווח על כך.

באותו יום היה לנו רק נאום אחד. השתתפתי בוויכוח הכללי על פעולות משרד-הסעד. כאן עמדה לנגד עיני חובה מצפונית אחרת: להעלות את הרשלנות הפושעת הנהוגה כלפי חולים ונערים בבתי-הסוהר. עשיתי זאת בנאום קצר, בו תיארתי במילים פשוטות את הגורל הנורא של הנער דני חזן (ראה מיסגרת).

דומני ששום סיפור שסיפרתי אי-פעם לחברי-הכנסת לא עורר תגובה כה בולטת. הסרטים זיעזעו את עשרת הח"כים שנכחו באולם, וגם את שר-הסעד ופמלייתו. לכמה מהם עמדו הדמעות בעיניים. ח"כ של המערך ניגש אלי ואמר: „רציתי לאכול, אבל עבר לי התיאבון.“ אולי זה יעזור לשנות את המצב המחפיר, שהביא למותו של אותו צעיר אומלל. שום עיתון לא דיווח על נאום זה.

„כללי המוסר של צה"ל!“

ההזדמנות הראשונה שניתן היה לנצלה כדי להעלות את עניין עזה בא למחרת היום. נשלתי את רשות-הדיבור כדי לנאום על חוק יבש, המסדיר את מתן הרשויות לאזרחים להחזקת כלי-ירייה. (רק ח"כ אחד נוסף מצא לנכון להשתתף בכלל בתיכוח זה.)

האולם היה כימעט ריק לחלוטין, כאשר סימתי את דברי במילים הבאות:

אורי אכנרי: הייתי מועל בשליחותי כחבר-הכנסת, לולא הייתי משמיע השבוע, מעל דוכן זה, את דברי הבאים.

קרה מיקרה טראגי מאין כמוהו, מחריד מאין כמוהו. בעזה נהרגו שני ילדים. המדינה כולה הודעעה. אני שמח שלועזעו זה היו שותפים כל אזרחי המדינה, יהודים כערבים, וגם תושבי השטחים המוחזקים, שכמה מראשיהם הביעו את הודעועוהם בפה מלא.

כתגובה על-כך החלט על מדיניות חדשה בעזה, מדיניות הקרויה — בדרך של אופטימיזם — „מדיניות של יד חזקה“.

קיבלתי דיווחים על מה שמתרחש בימים אלה בעזה. כאורה ישראלי וכחבר כנסת אני מזועזע ממה שנעשה שם בימים אלה, בידי יחידה שאינה שותפה לרוח צה"ל, שאיננה כפופה לצה"ל, הפועלת שלא בהתאם לכללי המוסר של צה"ל.

יורש-מיינא בן-דברי הכנסת, „שלפחות חברי-כנסת אחד השמיע היום את מחאתו הקיצונית ביותר על המאורעות האזה המתרחשים עכשיו בעזה, הנוגדים את מוסר המדינה ואת מוסר צבאנו, והמביאים, נוסף על כך, נזק חמור למדינה. הם עוזרים לפיראיון, עוזרים להגברת הטרור, ואין בהם תועלת כלשהי.“

השו היחיד שנכח באולם היה שר-הפנים המפד"לי, יוסף בורג. לא היה לו מושג על מה אני מדבר, אבל הוא מיהר לעלות על הדוכן ולהכחיש.

יוסף בורג: ... אני חושב שזה לא נכון לדבר על יחידות שאינן מתנהגות לפי כללי המוסר של צה"ל... אני מצטער על הדברים שאמרת, מפני שהם מטילים צל במקום שאין צל.

ישראל בן-מאיר: לא מספיק שאתה מצטער. הוא צריך להצטער!

אורי אכנרי: אולי תיסעו שניכם לעזה? שום עיתון לא דיווח על חילופי-דברים אלה למחרת היום. עדיין לא הצלחנו להביא את הדברים לתודעת הציבור, אבל אמנן וזכרוננו העלה רעיון: דברי בורג נתנו לי

תמונות השבוע

העוגות באוח זוהי החצר האחורית של קונדיטוריה של סטפאניה וארון. ברחוב אבן-גבירול 65 בתל-אביב. כמינהג המקום מניח אחד העובדים את העוגות, לאחר אפייתן, לייבוש על הריצפה, המלוכלכת באוויר הצח.

החתולים באים

חתולי השכונה, שלמדו להכיר את תהליכי הייצור של המאפייה, רק ממתינים להסתלקותו של הפועל פנימה. חתול שמן ומדושן זה קרב למגש העוגות, מרחיח באינסטינטיות לפני שהוא פותח בטעודה. בתמונה שלמטה ניתן לראות סוגי עוגות אחרים, המשמשים נושא להתעניינותו של חתול אחר. אחרי החתולים, זוכים גם הקונים ליהנות מהתוצרת המשובחת. בשבוע שעבר שימשו תמונות אלו מוצג משפטי, כאשר אחד השכנים, עורך-דיון שמעון פרוידנברג, צילמן והגישן למשרד הבריאות, שהגיש תביעה נגד המאפייה על החזקת עוגות בתנאים בלתי סאניטריים. עתה מצפים שבית-המשפט יאמר את דברו.

